

Rozhovor - Doc. PhDr. Jiří Růžička, Ph.D.

Předkládáme vám úryvek z chystaného knižního rozhovoru s docentem PhDr. Jiřím Růžičkou, Ph.D. Otázky kladl Jiří Zizler, člen naší redakční rady.

Vzpomeneš si, kdy jsi prvně uslyšel slovo psychoterapie nebo kde jsi se setkal s tím pojmem a co to v té době vlastně představovalo?

Prvně s pojmem psychoterapie jsem se setkal samozřejmě během studia psychologie - to bylo v Anglii, kde jsem studoval, kde jsem se s tím poprvé opravdu setkal jako s pojmem, který nebyl jenom povšechný a abstraktní, ale objevoval se mi jako nový prostor a ucelený pohled na člověka. A to mě fascinovalo, protože psychologie samozřejmě taky přináší svůj pohled na člověka, ale pohyb člověka v psychoterapii a v běžné psychologii je úplně jiný. Psychoterapie je zaměřená na člověka, na jeho každodennost a nikoliv jenom na některé úseky, segmenty nebo nějaké řezy člověkem, ale týká se života, toho, jak je život skutečně žitý. A to mě právě oslovilo, byť jsem psychoterapii původně nechtěl dělat. Ani mě nenapadlo, že bych ji někdy dělal, že se mi stane osudem. Měl jsem představu, že budu dělat akademickou dráhu. Psychoterapie mě uchvátila tím, jak člověka vtahovala přímo do děje. Pro mě to vlastně byly vždycky osudy, události, příběhy, život tak, jak leží a běží.

Co tehdy ten pojem znamenal ve společnosti?

Ve společnosti o tom prakticky nikdo nevěděl. Pojem psychoterapie tehdy - tj. koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let něco znamenal jenom pro některé zasvěcence a pro určitý okruh psychiatrických pacientů. Spíše než o psychoterapii se mluvilo o psychoanalýze. Ta měla zvuk už trochu jiný.

Tak to možná funguje dodnes.

Tehdy to přece jen bylo trochu jiné. Psychoanalýza patřila mezi výkvět, považovala se za nejvyšší způsob, nejvyšší stupeň vědění o člověku.

A v tom byl samozřejmě rozdíl mezi naší společností a mezi tou anglickou?

V anglické společnosti byla psychoterapie zdomácnělá, ale nikoliv rozšířená v té míře, jak to vidíme dneska. Byly tam hlavně dvě, respektive tři větve, které se ucházely o přízeň odborníků a veřejnosti, jež je potřebovala, nebo oni ji chtěli získat na svou stranu. To byla samozřejmě hlavně psychoanalýza, která ovšem taky byla považována za jistou zvláštnost.

Takže se vrátím ještě zpátky. Jak ses, Jiří, dostal ke studiu psychologie? Tys měl, tuším, strojní průmyslovku, takže neměla tvoje kariéra vypadat původně trochu jinak?

Já jsem nešel na strojní průmyslovku proto, že bych snad chtěl konstruovat a vyrábět mašiny, nějaké stroje, ale víceméně to bylo vynuceno poměry a okolnostmi, které nepřály tomu, že bych se hned mohl věnovat něčemu jinému. Takže jsem od začátku věděl, že nebudu technikem. Uvažoval jsem taky o inženýrství, ale to bylo spíše proto, abych měl titul a aby rodiče měli vysokoškolsky vzdělaného kluka. Protože hodnota vzdělání u nás hrála velkou roli. Nejen ten titul, ale hlavně vzdělání. To byla velká hodnota. A titul, to znamenalo, že vzdělání je řádně dokončeno, že je uzavřené a má všechny náležitosti. A že to není nějaké jenom vzdělání pokoutní a amatérské. I když nepochybně i titul hrál roli. Zkrátka k psychologii jsem se dostal jak slepý k houslím - a to totiž teprve na vojně. Absolvoval jsem průmyslovku a chtěl jsem dělat medicínu. Byl jsem přijat na zubařinu, ale odešel jsem nevím už po kolika týdnech, protože bylo jasné, že bych ve stomatologii vlastně pokračoval v technickém vzdělávání, že bych se měl stát řemeslníkem v úzkém slova smyslu, a to mě vůbec nezajímalo. Kromě toho mě medicína přímo šokovala přístupem k člověku. To byl pro mě otřes. Nic takového jsem si do té doby neuměl představit.

V čem spočíval ten šok?

Začínali jsme s pitvami a s lidskými ostatky se tam jednalo pro mě nepřijatelným způsobem. S lidskou kostí se zacházelo, jakoby to byla kost třeba ze psa. A pak najednou mi došlo, že to je vlastně kvintesence jejich postoje k člověku. Že ten člověk medicíny je jen stroj, který je rozebíratelný a zase skladatelný. A na něco takového jsem nebyl připravený. Protože jsem se předtím setkal s lékaři, například v naší rodině, kteří se přece jenom chovali k lidem jinak než tihle. Ale museli mít v sobě jistý konflikt, který mi došel až později. Takže jsem šel na vojnu a uvažoval o tom, co dál. Chtěl jsem studovat několik vysokých škol, uvažoval jsem o architektuře. Ta mě taky velmi zajímala. Ale pak jsem se dozvěděl, že lze studovat psychologii jako samostatný obor. O psychologii jsem samozřejmě věděl. Ale nevěděl jsem, že ji lze absolvovat v řádném studiu. A že se člověk potom stane profesionálním psychologem. Jak jsem to zjistil, bylo hotovo.

O studium psychologie byl za minulého režimu enormní zájem, což přetrvalo desítky let a trvá to posud. Kde to vlastně vzniklo? Z čeho se to zrodilo? Proč zrovna psychologie?

O duši se člověk nedozvěděl nikde nic. Možná něco v kostele, ale jenom velmi úzkým způsobem. Tam nebyla nauka o člověku, ale byla to nauka, jak žít - tedy ve vztahu k Bohu. Nebyl prostě žádný obor, kde by se opravdu, kde by se člověk učil o celém člověku. Nic takového neexistovalo. A dosud vlastně neexistuje. A pokud ano, tak dílčím způsobem. A taky jsou to pořád obory, které jsou na okraji výuky. Mám na mysli třeba kulturní antropologii. Ta je fascinující, zajímavá, tady bychom ji strašně potřebovali - ale nic takového se neděje. Takže psychologie.

Jak vypadaly přijímačky? To bylo v jakém roce?

To bylo v roce 67, koncem šedesátých let byly přijímačky. A byly docela těžké. Spočívaly v tom, že člověk musel projít testem rozumových schopností, IQ testem, který byl už tehdy, myslím, velmi dobře udělaný. Ten test byl poměrně náročný. A potom se muselo projít nějakými dotazníky, kde prozkoumávali osobnost. A pak tam byl ještě takový pohovor, kde se ptali na motivaci a takové ty věci a následovala ústní zkouška. Já jsem dělal do Brna i do Prahy, protože jsem byl naprosto pevně rozhodnut, že budu dělat psychologii. Psychologii nebo nic. Taky to mohu porovnat. Ty testy byly jiné, ale tou svou náročností to bylo podobné. Po přijetí jsem si řekl, že přece jenom Praha je město, které mě okouzilo, podobně jako psychologie, na první pohled, byla to prostě láska na první pohled, stejně jako ta psychologie. A tím pádem jsem šel do Prahy.

Takže na podzim 67 jsi nastoupil na filozofickou fakultu. Jak Tě filozofická fakulta oslovila, jak to bylo se spolužáky, jak to bylo s vyučujícími, jak to bylo s atmosférou na škole?

No to byla báječná léta. Studium psychologie bylo báječné už tím, že pohovor byl sice těžký, ale zároveň skvělý tím, jak s člověkem jednali. Prostě najednou jiný svět. Najednou tam byla respektována důstojnost, což jsem vůbec do té doby neznal. Vlastně jsem to nikde neviděl. Na faře to vypadalo spíš jako taková uctivost, která patřila k výkonu povolání a nikoliv k té osobě. Takže tam to člověk bral, jako že to patří k folkloru. Jako k součásti toho kněžství, ale nikoliv jako k bytostnému postoji. A tady mně od začátku říkali pane kolego, byli ke mně slušní, no prostě se mi to jevilo skvěle.

Jakou úroveň ta katedra měla? Co tam byly za výraznější osobnosti?

Tak já to můžu srovnat s Anglií, protože jsem pak studoval v Anglii, v říjnu 1968 jsem nastoupil vynuceně na studia v Anglii. Byly tam jistě velké postavy. Já jsem zažil Patočku na filozofii, zažil jsem Tardyho, zažil jsem taková velká jména jako Madlafousek, jako byl Odehnal, Severová, Sedláková, Šiříšřová - ta mě učila, to byly dámy v plné síle a plném rozkvětu svých akademických sil. To mě překvapilo, jakou to mělo dobrou úroveň.

Kdo z nich tě asi nejvíc ovlivnil?

Myslím, že Tardy.

Jak jsi ho viděl?

Tardy byl člověk, který byl nadmíru chytrý, vzdělaný.

On byl v té době, myslím, vedoucím katedry.

Ano, on byl vedoucím katedry a šéfem Psychologického ústavu Akademie, a mě fascinoval tím, jak dával jednotlivé systémy vedle sebe. Jak je porovnával.

On byl taky historik psychologie.

Ano, byl taky historik. Ale nefascinovala ho jména a pověsti a tak, ale zabýval se obsahem díla. Jeho přednášky i knihy byly poměrně těžké, jeho texty byly velmi úsporné, ale jeho skripta jsem četl minimálně desetkrát. A pořád jsem objevoval nové významy a nové možnosti interpretace, nové pohledy, které Tardy svým neopakovatelným způsobem dokázal studentům předložit. Takže ta útlá knížečka nedala naučit, aspoň já jsem se to nemohl naučit, protože bych tomu nerozuměl. Takže to bylo skvělé. Takový byl Tardy. On vedl moji diplomku a najednou jsem si uvědomil, že s ním člověk mohl diskutovat jako rovný s rovným. Že on to opravdu vítá. Týkalo se to té věci, nad níž jsme přemýšleli, o tom byla řeč, a jestli někdo byl student nebo nebyl, bylo v té chvíli druhotné. To bylo pro mě taky obrovské plus.

A z těch ostatních osobností na katedře psychologie, kdo byl tak zajímavější?

Půvabný byl Madlafousek. Svým zaujetím pro srovnávací psychologii - tu zvířecí a lidskou. Já jsem měl potom hrozně rád

přednášky Sedlákové, které se týkaly obecné psychologie. Ona byla otevřená, hodně vzdělaná, a člověka nutila věci promýšlet, poznávat, zkrátka rozumět tomu. To jsem považoval u psychologie za určující. U ní člověk nebyl psychologem, dokud tomu nerozuměl. A nikoliv, dokud se to nenaučil. A to je rozdíl. A z vývojové psychologie, paní doktorka, později docentka Severová. A potom když jsem si četl Syřišťovou - to byla taky velká postava - byla jedna z prvních dam, které se zabývaly psychoterapií tehdy nevyčleptelných psychóz, schizofrenie především, a ta mi zase otevřela svět schizofrenika. To už nebylo jenom studování modelů, ale tady člověk vstupoval do světů těch lidí, prostřednictvím jejich výkladů a kazuistik a eventuálně i modelů, což se pak ukazovalo pro mě jako jistý problém.

Měli jste nějakou praxi v té době, dostali jste se někam do nějakých ústavů?

Potom tam byli samozřejmě ještě další lidé, to abych nezapomněl. Třeba Matoušek a Růžička, ti dělali psychologii práce a bylo to zajímavé, jak to dělali. To bylo rovnocenné. Mě zajímala víc ta obecná akademická psychologie spíše teoretického charakteru, než aplikovaná psychologie práce, inženýrská psychologie, ale inženýrská psychologie, tak jak to tehdy dělali, byla taky hrozně zajímavá, protože oni učili, jak elementární věci uvést do života „pracujícího člověka“. Ať tak, či onak, bylo to zajímavé. Růžička s Matouškem to přesahovali. Oni tu psychologii dokázali vidět, asi to bylo v řádu toho, že sami byli původem vzdělání filozofové. Takže to nebylo úplně jenom orientováno na držátko nože a pocity u toho a nekorelovalo to s vytrvalostí, ale pokud ano, tak to analyzovali ještě dál. Ne sice přímo jako Tardy, ale přece aspoň kousek. Soudní psychologie tehdy, resp. forenzní psychologie byla taky zajímavá. To dělal Dr. Čepelák. To bylo prostě fascinující. Ale nicméně pro mě osobnosti, které se zabývali obecnějšími věcmi, byly prostě zajímavější.

Čili dá se říct, že tam panovala jakási euforie pro psychologii. Byla to pro ni šťastná doba?

To byla opravdu šťastná doba, šťastná léta psychologie.

Psychologie si tehdy možná musela vydobýt právo na existenci mezi ostatními humanitními obory, protože do té doby, v padesátých letech, příliš podporována nebyla, resp. byla redukována víceméně na Pavlova, dá se říct na fyziologii vyšší nervové činnosti. Je to tak?

Psychologie se díky velkým postavám, které se objevily, vytrhla z pavlovského, z fyziologického pojetí psychologie a vnesla jsem německého ducha, tradici německé psychologie, která byla atomistická, ale nebyla pozitivistická tak silně, jako anglosaská. Existovala ale otevřenost i pro anglosaský pozitivismus. James nebyl žádný pozitivista a přesto o něm panovalo mínění na katedře, že je to největší americký psycholog. Takže to byla šťastná doba. Také jsem zažil samozřejmě Matějčíka na dětskou psychologii. Matějčíček měl rád spíše holky než kluky, měl rád spíše lidi, kteří byli jeho střihu. Ale už tehdy bylo patrné, že to byla velká postava. No a potom jsem měl neurofyziologii, která byla strašně zajímavá, a to byla Borešová a Boreš. To bylo zajímavé, člověk se mohl vymezovat proti tomu redukcionismu, ten byl tehdy silný. Panovala tendence, která u nás je hluboce zakořeněná, někdy ještě z předminulého století, a sice jistá nedůvěra v intelektuála a ve filozofii, ale ta důvěra k tomu, co lze dobře uchopit a změřit a poctivě vykonat, to ještě panovalo z toho c.k. Rakouska. Tak to se projevovalo i v tom postoji k té neurofyziologii. Vezměme celou tu katastrofu, jak si třeba takový profesor Weiss představuje člověka

Měli jste nějaký přehled o tom, co se vydává ve světě, četli jste cizí literaturu? Jak to bylo s její dostupností?

Literatura byla samozřejmě dostupná dosti špatně. Vlastně jsme dostali do rukou jenom základní monografie. Ale i za to jsem byl vděčný. Protože jsem pochopil, že stejně je nejužitečnější číst základní monografie. Ostatní věci čtu z povinnosti, abych se orientoval. Ty základní věci tady byly. A lidé věděli, co je základní a člověk si mohl ty základní věci přečíst. Takže se to všelijak půjčovalo, my jsme si to půjčovali mezi sebou, i univerzitní knihovna ty věci měla. Já jsem žil v univerzitní knihovně, v podstatě jsem tam bydlel. Když jsem studoval venku, tak se mi povedlo získat nějaké finanční zdroje a tu základní literaturu jsem nakoupil. Já jsem si pak přivezl z Anglie takových 500 knih a to už docela už stačí. To je takový slušný základní fond.

Jak to bylo s tou interdisciplinarností? Protože samozřejmě v té době působila na Filozofické fakultě řada osobností. Už zmíněný profesor Patočka, ale i další filozofové nebo osobnosti jiných humanitních disciplín. Chodil jsi třeba na jiné přednášky?

Samozřejmě. Já jsem k tomu studoval ještě jeden obor, ale samozřejmě, že jsem chodil. Tehdy ještě, než utekl Sviták, tak se chodilo na Svitáka. Ivan Sviták byl zajímavý představitel frankfurtské školy, dá se říci, možná v kombinaci s liberálnějším marxismem. Sviták byl pro nás svým způsobem zjevení. Jednak fascinoval jako osoba a jednak způsobem přednášení. Na Patočku se chodilo pochopitelně, chodilo se na Kosíka, chodilo se na estetiky - na Volka například. Chodili jsme na promítání na FAMU. Studenti z různých fakult se běžně stýkali. Chodili jsme do společných hospod, do menzy, bydleli jsme spolu na koleji. Chodil jsem i na některé právnické přednášky, protože mě zajímalo třeba staré římské právo, musel bych si vzpomenout, kdo to přednášel. Upoutala mě na tom filozofie práva a právního myšlení.

Jak se to dalo všechno stihnout?

Člověk byl mladý a vlastně neměl žádné povinnosti. Neměl rodinu, zaměstnání...takže já jsem ráno vyletěl z postele, to ani se nesnídalo, nasedl jsem do tramvaje a jel jsem. Univerzitní knihovna se otevírala v sedm. Tak jsem už seděl v univerzitní knihovně. Protože hodina byla dobrá. Tak jsem si tam obstaral nějaké věci, které jsem potřeboval, někdy přednáška začínala později nebo jsem se na něco vybodnul a měl jsem zajímavou věc. Pořád jsme lítali, furt v poklusu, pořád v běhu a bylo to takové hektické. Vzpomínám si, rekonstruoval se Karlův most, tak jsme sedávali a debatovali večer, v noci jsme kecali s matematikama o tom, jestli je možné matematicky vyjádřit svět. To bylo fakt dobré.

Ještě k těm spolužákům a vůbec k profilu studenta psychologie. Profesor Stanislav Komárek říká, že biolog se od ostatních studentů liší už morfologicky. To se asi o studentovi psychologie říct nedá. Nebo je student psychologie v něčem zvláštní a co ho vlastně vymezuje nebo charakterizuje?

Ze spolužáků jsem vůbec takový dojem neměl. A to z toho důvodu, že všichni na tom oboru, kromě jednoho kolegy, ten byl pro mě typický psycholog, jsme vypadali úplně jinak. Jeden byl vyučený slévač, tam si ještě udělal maturitu a šel studovat, druhý byl zámečník, třetí byl vinař. Měl vinařskou mělnickou střední školu. Já jsem byl průmyslovák se stavebním zaměřením na stavební technologie a stroje. A konstrukce tzn. jeřáby a tak. Holky byly odjinud – přišly z gymplu, byly tam zdravotní sestry, chemička a jiné profese, a tak to Tardy miloval. Protože on říkal, že lidi musí mít zkušenost a psycholog se k ní musí propracovat a nikoliv ji jen tak dostat na talíři. Myslím, že dostávali body ti, kteří měli za sebou kus života, že to pro něho bylo plus. Takže to bylo různorodé, a taky to na všech bylo vidět, nebyly tu žádné klotové hlavy ani ruce.

Takže to prostředí muselo být velice inspirativní.

Určitě. Třeba tam byl kluk, který studoval teologii a odešel z teologie. A šel na psychologii. No tak s tím už bylo o čem mluvit. Ten na tu teologii šel z nějakého přesvědčení a taky z nějakého přesvědčení odešel. A zkušenost toho příchodu i odchodu už se projevovala ve všem, v diskusích, v jednání – jedním slovem nádhera.

Ještě se vrátíme k té praxi. Jak jste se setkávali s praxí? Poznali jste nějaká pracoviště?

Ano, poznali jsme pracoviště, protože jsme byli dychtiví, takže jsme jednak měli doporučení navštívit některá pracoviště jakousi exkurzní formou. Byli jsme v Bohnicích, byli jsme ve vězení, byli jsme na dráze, to se začala dělat drážní psychologie, začala se dělat reklama, psychologie reklamy byla v plenkách, úplně to vyrašilo v druhé polovině šedesátých let, všude bylo najednou zeleno. Bylo to v začátcích, ale už to bylo tady. Na tom jsme se mohli pást, na téhle fascinující louce. To byla paráda. Takže jsme byli všude možně. Znal jsem továrnu, takže psychologie práce, to bylo nádherné, šel jsem se do i čekáren podívat.

Dalo by se říci, že vývoj společnosti si nějakým způsobem vynutil i rozvoj psychologie?

Nepochybně. Když jsem řekl, že jsem student psychologie, tak to budilo okamžitě zájem. Jednak si pod tím představovali různé tajné věci a taktéž manipulaci, ale na druhou stranu to budilo pozornost, co všechno může zahrnovat psychologie. Tady bychom potřebovali psychologa, tady bychom potřebovali psychologa, tady bychom potřebovali psychologa. Samozřejmě - někdy to byly naivní představy, že psycholog cosi udělá, vyřeší za ně. Ale vědomí té potřeby a užitečnosti psychologie evidentně mohutnělo. Bylo to jako vývěva.

Což byla novinka, protože před tím byla psychologie víceméně katedrová záležitost, akademická.

To jsem nezažil, já jsem už zažil právě tu psychologii, která už měla sílu vyletět ven. Během několika roků byla vážená.

Jak jsi viděl ta pracoviště, která byla psychoterapeutická nebo psychiatrická?

Mezitím byl dramatický rozdíl. Na jedné straně klasické psychiatrické pracoviště, zejména léčebna, což je doposud problém - a místy je to s tím ještě horší, protože se sice změnily poměry, ale prostředí ne. To byl pro mě naprostý šok. Člověk se ocitnul přímo v Kafkovi. Kafka najednou nebyl jenom v knihách. Nebyl jenom na Bartolomějské. Nebyl jenom na ÚV KSČ, ale byl tu ještě v takové bizarní podobě, kde člověk očekával, že ještě narazí na vlkodlaky a upíry a Frankensteina, kdybych ho tam tehdy potkal, tak klidně řeknu dobrý den pane Frankensteine, protože tam patřil. A ještě tam chodili doktoři v těch svých bílých pláštích, to bylo přízračné. Byla to hrůza. A co možná bylo ještě děsivější, byla ta odlidštěnost. Všechno bylo odosobněné. Lidé, tj. nemocní, byli předváděni jako strojky. Úplně šílené byly demonstrace. Nikdy nezapomenu na to, jak jsem se jednou doslova propotil, když jistý profesor, tehdy významná psychiatrická kapacita, zacházel s člověkem tak, že se to nedalo označit jinak než jako vyložené ponižování. A ten člověk se nechal ponižovat, nedokázal tomu vzdorovat, protože byl už ponižený skrz naskrz. Už ani neměl schopnost to vnímat, ale pak se ukazovalo, že to nějakým způsobem přesto cítil, nebo se k tomu citění dopracoval. Ale to už díky psychoterapii.

Mohli jste o tom diskutovat s těmi psychiatry?

Neexistovalo. To tehdy prostě neexistovalo. To si nikdo netroufl. Já jsem se o to několikrát pokusil, stejně jako pár kolegů, a člověka utřeli způsobem, který byl..... Já jsem měl jednu přednášku, kde už tehdy jsem tvrdil, že sexualita není pud. A odpřednášel jsem jim, že o pud se v žádném případě nejedná a že sexualita spočívá v něčem jiném, než jenom, že sex je nositelem nějakého jiného dalšího významu. Vůbec jsem netušil, co to způsobí. Na klinice vypukla vřava. Nejdřív bylo ticho a pak nastala vřava, kdy na mě jeden z těch docentů křičel, že jsem trpaslík, který si troufá na něco, čemu vůbec nerozumí. Byl to založením biologický psychiatr, jak jinak. A že jsem si troufnul něco říct proti Freudovi. A druhý na něho křičel, že trpaslík na ramenu obra dohlédne dále, to už to rozjízďeli mezi sebou. Já jsem mlčel, protože jsem vůbec nebyl mocen slova. A jinak tam bylo mrtvolné ticho. Tak to byla diskuse v jejich stylu. Oni neuměli diskutovat. Protože byl normativ, který reprezentovali autority s patentem na pravdu a jakékoliv pokusy nebyly shledány jako způsobilé. A když člověk se blýsknul svým názorem, který nemohli opomenout, tak najednou se k němu začali chovat jako ke svému a táhli ho tam, kam já jsem nikdy nechtěl. Já jsem nechtěl být jejich. Neuměl jsem si představit, že bych měl přijít na jejich místo. A dělat totéž. Ponižovat ty druhé...na něco takového jsem vůbec nereagoval. Vzpomínám si, že za mnou potom přišel ředitel léčebny a gratuloval mi. Já jsem vůbec nevěděl, k čemu. Vůbec jsem to nepochopil. Takže jsem pak získal jakousi vážnost, ale ta vážnost spočívala v tom, že ze mě měli potom strach. Tak jako já jsem měl strach z nich. Ale tam vůbec nešlo o to, aby lidi měli ze sebe strach. Protože v tomhle prostředí, kdo měl lepší názor, tak byl hodnotnější člověk. Tedy výš postavený. Takové maloměšťačtví v podstatě panuje dosud. Ale já jsem asi odběhl od té otázky.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Autor: Jiří Zizler | **Datum vytvoření:** 24.06.2013 23:37:16 | **Datum poslední změny:** 28.06.2013 08:19:59